

GRENKOMODRA NOČ

Jože Udovič

Grenkomodra,
strmeča noč,
glasovi, tenko zveneči,
trepetanje
neštetihi drobnih
perutnic.

Jezni roji
se spreletavajo
skoz rahlo spanje,
blede vešče
kakor majhne,
strupene lune,
bakreni hrošči
in črne ose
z zelenimi očmi,
drobne pošasti,
ki vsak obraz
in vsako misel
stokrat vidijo.

Neutrudne
žuželke — vitezi
s srebrnozlatimi oklepi
jezdijo na osah,
pojočih kakor
ostra struna jeze,
in svoja črna kopja
jezno zabadajo
v oči cvetov in sanj.

Neugnani jezdijo
neštetokrat prešerno
čez srce,

in ko se sanje
vzdignejo od tal,
jih prehitijo
in na nebu jezni
osvojijo
vse redke zvezde.

PROTEUS

Jože Udovič

Vrnil sem se
iz morja,
iz temnih voda,
vstal sem iz valov,
gledal sem
podobe prihodnosti.
In vsa današnja
čarovnija
je samo zame.

Tebi, ki hočeš slišati
mojo skrivnost,
ne razodenem,
kaj sem videl
v somraku globin.

Tvoja slepota
ne vidi mojih barv,
tvoj sluh razloči
le sive glasove.

Ne moreš
me prisiliti,
da govorim
o današnjem čaru.